

kommet, uden at man derved i synderlig Grad har krænkert Kommunernes Ret til frit at indstille deres Lærere. Jeg tror, at man kunde give § 9, hvis man overhovedet skal have den, denne simple Form, at Sogneraadet udstjder først en Tredjedel af de yngste Ansøgere og af de tilbageblevne indstilles 3 af den kaldende Myndighed. Man vilde ved at give § 9 en saadan Form ikke krænte Sogneraadens fri Indstillingsret i nogen nævneværdig Grad og vilde samtidig have sikret Lærerne mod vilkaarlig Behandling. Jeg tror, det er den Vej, man maa gaa, hvis der overhovedet skal gaaes en Mellemvej. Naar jeg betoner, at det skal være de yngste Ansøgere, som udstjdes, saa er det, fordi jeg mener, at naar nogen skal udstjdes, saa maa det være de yngste. Den Udstjdningensret, som er tillagt de kaldende Myndigheder, kan jeg i det hele taget slet ikke forstaa. Naar en Lærer eller Lærersinde har faaet sin Eksamen, saa har han eller hun jo Stempel paa sig for sine Kvalifikationer, saa ere de jo kvalificerede; hvordan der saa skal kunne udstjdes derefter, forstaaer jeg egentlig ikke. Man kunde jo tænke sig forskellige Grunde til Udstjdningen. Ser man bort fra de rent personlige Grunde. — religiøse og politiske Anskuelser osv. — kunde man jo tænke sig, at Grunden kunde være Lærers Inddom. Her vil jeg imidlertid minde om et meget gammelt Ord, et Ord saa gammelt som fra Davids Tid, altsaa et Ord, der har over Tusinde Aars Hævd; det er det Ord: „Man skal ikke foragte en Mand for hans Ungdoms Skyld.“ Det at være ung er da ingen synderlig Skavank, og er det en Skavank, saa rettes den dog med Alderen, det kunne vi jo alle være enige om. Det kunde ogsaa tænkes, at Grunden til Udstjdningen var Lærernes mindre gode Kvalifikationer, men maa jeg spørge: Har man i den Retning nogen anden Rettefjor at gaa efter end Dimissionsattesten? Den afgiver dog imidlertid kun en meget ringe Maalestof for Bedømmelsen af hans Kvalifikationer. Man har adskillige Lærere med første Karakter, der ere meget daarligere Lærere, og adskillige med tredje Karakter, der ere meget dygtige i deres Kald. Den Grund duer altsaa heller ikke. Saa er der en tredje Grund, der maaste kunde være en virkelig Grund til Udstjdningen, og det er Alderen. Mener man, at man kan udstjde en Mand, fordi han er for ung, saa maa man dog vel ogsaa kunne udstjde ham, fordi han er for gammel, og jeg er enig i, at naar der vælges Lærere, saa maa man hellere vælge Lærere med Ungdommens Kraft

og Ungdommens Friskhed end at tage en gammel udslidt Mand. Vi have jo i denne Henseende iørgelige Eksempler fra Kaldelsen til Præsteembederne, hvor de fleste større Embeder blive besatte med gamle udslidte Præster som Ordets Forhndere. Det var dog ikke heldigt at overføre denne Praksis til Almueskolerne. — Saa vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Jordlodderne. Jeg tror som det ærede Medlem, der talte i Gaar, at det vil være Synd at stille Lærerne fra Jordlodderne, og jeg tror oprigtig talt, at Lærerne nødig ville af med dem, vel at mærke, naar de kunne saa dem til den virkelige Nutidsværdi, den Brugsværdi, de have. Lægger man 4 pCt. af Jordloddernes Salgsværdi til Grund for Beregningen — og jeg tror, det vil være en meget rundelig Beregning, thi vilde Kommunerne sælge Lodderne, saa kunde de dog ikke paaregne nogen større Indtægt end 4 pCt. — saa bliver det et Beløb af 340,718 Kr. Dette divideret med 2,300, Jordloddernes Antal, bliver omtrent 150 Kroner, og vilde man nu spørge Lærerne: Hvad ville I helst, enten beholde Eders Jordlod eller have 150 Kr. kontant, saa er der ikke ringeste Tvivl om, at alle Lærere i Fjøl vilde sige: Lad os saa beholde Jordlodderne! Der er jo ikke nogen Grund for Kommunen til at fordrø mere for Jordlodderne, end hvad de virkelig ere værd, og derfor vil jeg sige, lad dem blive ved Skolerne. Jeg tror, at man haade gjorde Lærerne, Kommunerne og Skolen en Tjeneste derved. Skulle nemlig disse Jordlodder over paa Kommunernes Hænder, saa er det givet, at de skulle bortforpagtes, og saa skal det være som Appendix til en anden Ejendom, og Kommunerne udhætte sig da meget let for, at de da ville blive udpinte, og endelig kan man være vis paa, at Folk ville benytte sig af, at Kommunen skal have en saadan Jordlod bortforpagtet eller solgt, saa man kan være temmelig sikker paa, at der i Reglen ikke vil blive nogen ret stor Indtægt deraf. Endelig saa Kommunerne ogsaa 2,300 Udhuise til ingen Nytte; de ere værdiløse, hvis de skulle nedrives, og hvis de skulle blive staaende, ville de aarlig koste Bedligeholdelsesudgifter. Jeg var glad ved den Tante, den højtærede Minister udtalte i Gaar, og som gik ud paa, at disse Huise mulig kunde benyttes som Gymnastikhuse, og jeg hørte med Sorg, at det ærede Medlem fra Alsens (Berntsen) udtalte sig lidt haanligt om Gymnastikundervisningen i Landsbykolerne. Jeg vil ikke haabe, det ærede Medlem indtager det Standpunkt, at han anser Gymnastikundervisningen for overflødig. Jeg anser Gym-